

крепа и безъ всѣкакви сръдства за свръзка, само съ 3 роти отъ македонската дружина, безъ орждие, безъ картеници, трѣбваше да отбива атаката на двойно по-силенъ противникъ.

Повечето християнско население бѣше сърбоманско и съ радостъ потриваше ржце предъ новината за настѣпването на „своитѣ“.

Обаче нашитѣ войници издържаха атаката и повърнаха настѣпващитѣ сръбски части. Никога войницитѣ отъ 14-а и 16-а роти нѣма да забравятъ съ какво себеотрицание и съ каква гореща привързаностъ взеха участие въ тази атака турцитѣ отъ града.

Когато полуротата отъ 14-а рота мина пешкомъ презъ града, на пѣтъ за боя, стари турци, които се готвѣха да бѣгатъ съ домочадиата си, грабнаха пушкитѣ и се наредиха съ нашитѣ.

Предъ дълбоката умраза, която тѣзи хора питаеха къмъ сърбитѣ, предъ грозната картина на едно повторно заемане на града отъ сръбскитѣ банди, душиѣ на два различни народа, всрѣдъ които отъ памтивѣка зѣеше кървава пропастъ, се сближиха. Тукъ стана нѣщо, което нашата история не бѣше отбелязала още: туркини носѣха патрони на храбрцитѣ и превързаха съ истинско-милосърдие раненитѣ.

Лютиятъ бой трая почти цѣлия день.

Паднаха убити поручикъ Дражевъ, командиръ на 16-а рота, 2 подофицери и 11 редника, които, следъ като имъ се отдаде подобаваща честъ, бидоха най-тържествено погребани въ църкваха „Св. Св. Кирилъ и Методий“.

Какво значение имаха за насъ действията на 4-а дружина, се вижда отъ факта, че презъ всичкото време полкътъ не можа да напредне нито крачка отъ с. Стагово. Въ всѣки моментъ неприятельтъ заплашва да обходи тила и да откъсне тритѣ дружини отъ Скопие.

Въ донесението си отъ 28. X. до скопския командантъ командирътъ на 3-а дружина казва следното:

„Връзката ми съ Васъ е прекъсната отъ неприятеля при с. Грумчинъ. Частитѣ, съ които разполагамъ, сж далечъ недостатъчни за отбраната на позицията ми. Населението е враждебно и дори стреля върху войската. Искамъ помощъ една дружина, картеници и 2 полски орждия“. Това донесение биде получено въ Скопие въ 9 часа следъ пладне сѣщия день, но помощъ не можа да се изпрати и малкиятъ тетовски отрядъ, отръзанъ отъ единствения си пѣтъ за Скопие, остана да се бори самъ срещу неприятеля.

Сърбитѣ схващаха добре какво значение би ималъ единъ тѣхенъ успѣхъ въ тила на нашитѣ войски, които действуваха при Качаникъ, и като се добраха до сведения за малочислеността на тетовския отрядъ, настѣпиха стремително.

Въ този моментъ командирътъ на 4/11 дружина имаше подъ своя команда тритѣ свои роти, една полурота отъ македонската дружина и едно полско орждие.